

1890-06-02

SENDER

Viggo Pedersen

RECIPIENT

Joakim Skovgaard

FACTS

Document type:
Letter

Archive:
Mappe 26 nr. 33a-b

TRANSCRIPTION

Afventer transskription

Mind. 2 Juni 1890.

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 46 Nr. 33A

Then Use.

Minst. 2 Juni 1890.

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 26 Nr. 33A

Thos. Vuc.

Ja du, du kender jo den meget fristende, om
jysk kender slæmme med sammen med for: Lørdag
og Mødet i kirkens gaver med mange. Lørdag
Mødet i kirkens, lige som du kender den høje
forfølgelse. Men jeg er sikker i kirkens, at
du du der kigger for netop den. Jo indvirkning,
du var borte end at tage til Østhuset, men
jysk ved kirkens, ikke om jysk vil tage, det er - eller
ikke, jysk ved nok, at jysk rejser endere til
Lørdag og næppe til Østhuset eller noget
andet sted. Mødet du var til Pale-
stina, hvor du i sin. Sket. Arstiden var
en temmelig fremrykkeligt; Men du havde
jysk nok Lyd til, og Mødet med mere,
om jysk i går fik Brev fra Rosenørn Leth
om at galleriet vistnok har købt Rikke
og Lisebeth, og jysk har Ting på Lørdag.
Brev Mødet min Tak fordi han skubtes
til Lørdag, han har forfølgelse deraf, d.v.s.
jysk har det. Ja ser du, Tingene jo du,
at Tak vil ikke lade mig se, tidlig, vil
Næste dag vander han rundt på min tan

hans uendelig, Kletter med et glædeligt
Bjerge last ned: Horisonten (eller et
højtegen, for det kommer aldrig op i den overste
Rumme kant) og venten i stærk Bevæ-
gelse på sin Rebet; og snart kule han,
 snart står han stille og spejler, snart
~~hæver~~^{skælder} han Armen ud mod det fjære Sagnet
Teg af Ravnens, snart prøver han den
mod Bygget, kort sagt der bliver vist
ikke nogen Rime for mig, jens!
Lag med ham for alvor; men hvor
hvor er Modet ikke en at få for Gæld,
kan jo kun fable om at på Lænde
men ikke gøre noget, og var jo i Byen,
hvor jo jo havde jo en lille Plads at
rør mig på, var jo op i nok allerede
men klar over Mødet. Men hvad
skulde jo inde den Omstændigheder i
Lørrig? Måske kunde jo dog en
Modet som var brigit, men i
hvor jo intet Atelier, og som Caxin
male en Bondekone i hans Hjem;
Omgivelser med et lille uimodig
fantastisk Tidsnit som gør ham et

en udtalede Figur, formen j^h ikke.
Skal j^h ikke blive hangende i Modellen
og Naturen foran mig må j^h vak fra
den, tror j^h da. Thi j^h har jo ingen Er-
farings i M. Stykke. Derest j^h tænker
j^h for det Billed Rind ind i Børnig
over møshe et stenet Jordmon, som
j^h tænker mig at Rind over på Over-
gangen mellem Færgangene i Færgen
helt ind i P. D. p. den af Palestina, hvor
Frank da ventede sin Brud.
J^h har malet nogle Færgeskitser, men
skind de i Glød og stærke Farver kun
alle mine Billeder j^h vil j^h nok, for
nogle Rammes skal minde om Billedet
fra M. modern. Færgeland og Figurer
forment an en modern Bedstis eller
en udtalede Skuespiller, hvilket gør mig
ravnul. Harde j^h at Præsentere
en M. m. j^h i Rind bengt M.
sete men pit; Nu se j^h Rind i Udvej
at give Fantasier til j^h Tojler,
og male - hvis j^h Rind M. at Landka-
bet, hvis Stemning j^h ikke Rind ind i den

hvar den som et nordisk eller som et sønder-
 ostlandske Lauske, som jeres Kenden gennem-
 Maleren, og om kristendommen. Forestillingen
 dog milt ikke kommer Utskyldigheden så for-
 skrækkende frem, men derimod som en
 dybtgløbende, alvorlig og høitidelig Fær-
 stemning, selv om den men har en
 Rod i Fantasien med Utskyldigheden.
 Ved så at gøre Frak en Dragt af hvad
 jeres Kanskaffelse er, kristent selv ikke
 bliver konket, hører jeres, hvad dybt
 Ting angår, at ændre Bedrømmen,
 Horace Verket, og alle de moderne
 danske Oien-talinger. Om jeres
 derimod kan jeres ^{noget af} den bibelske Fortælling
 opbrødes i en pulsed og græbende
 Gæse der og forklar Mandens
 Stemning og sin Beskæftelse
 med, M må udfaldet en. x
 Træder han, at jeres skildrede
 Udfaldet, og han gav mig
 flere geologiske Oplysninger,
 hvoraf nogle nok var af Værdi, men
 han var så grænsede. Dog kan

Om alle disse Romantiske og jeres ikke, men M for så vidt som
 jeres i sig selv

forslår du stor Rum, så stort et Skib
 der går forbi, og så meget han end ved om
 alle din gamle Ting, aldrig at lade noget
 af det gå på egen Hånd, men kun
 hjælpe ham til, vidne at man kender mægt,
 at male et menneske, så mægt
 sigt gribende, så man kalder sig man
 har givet et selv. For den forleden,
 end der, Johan og Elin for at høre hans
 tale, intet om det. Alene, og det var sket
 Na. - Ja hvad skal jeg gøre?
 Rolig at rige til Loven, og lade Frank
 vent på Rebekka til Vinteren. Komme
 var det Lynd for ham, i alle fald for mig,
 selv; man må snude inden færd er
 varmt, og, og imens Grand for, den
 Hore mor. Det er meget opaldet, ja
 har så-dan brændt Lyst til et Møde,
 så jeg mig selv brugte det jeg kendte.
 Og heri jeg var begyndt i Loven
 på Billen, under hell and. Forbød
 end jeg ikke var tænkt, hvad ro, så
 mig jeg dog. Hvad Loven at gøre
 M. fandt. Og hvor skæde jeg med M.

(Hvad han ventede i det)
 for mig i den Tid
 Derfor: Hvad Rum
 af det. Alene
 og det var sket
 Na. - Ja
 Rolig at rige
 vent på
 var det
 selv; man
 varmt, og
 Hore mor.
 Det er
 har så-dan
 så jeg mig
 Og heri
 på Billen,
 end jeg
 mig jeg
 M. fandt.
 Og hvor

galt u. M. og p. med et Aftale: Byen
i Danmark for j. inde jo nok, at j.
ikke blev forl. og hvem ved, hvorlang
j. kan beholde M., og om j. kan j.
liggende Lys udt. Ctr. Held malet
j. M. hvid - j. Ex p. Tryk og det kunde
j. nok læse Local. for j. - men
forhvis en Mode for Byen, kan kan
dashundten hvid kan j. dog ikke.
Isiden for j. Billedet med en
temmelig stort.

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 23 Nr. B

Er u. an. ikke den Mand de er god
Rødgren for j. i praktisk Løse; Er
u. u. energisk på Koven; alle die
egen ston og betydning. Astyden at
di kan kan ikke kan sige. J. ind
i anden - i den sådan fundering
i praktisk og lidt i besiddelse
Nativens Hjælpehed som min.

Men prøv u. for gammel Venskab
Skyld at give M. skönt di kan
i trøst: Opbløthed, at de vil u.
u. og det som. Men di Opførelse
u. at kunne M. Perry van rigt nok,

u. skyld i den van i
forfærdig! en forvinsende Bonde
i min, u. skuld forvins.